

Új Lant

Az Újpesti Baptisták Lapja

2009. OKTÓBER

XVIII. ÉVF. 4. (126.) SZÁM

Gyümölcsstermés!?

Ma már végérvényesen megérkezett az ős. Amint kertemben sétálgatok, mindenütt a száraz sárga-barna-vörös falevelek erről zizegnek a talpam alatt. Vége a kerti munkáimnak, már csak a levelek összegyűjtése van hátra a teendőkből. Ezek a szivárványos levelek is elvégezték a munkájukat – megérlelték a gyümölcsöket, és már nincs rájuk szükség, lehullanak, elkorhadnak. Isten parancsa teljesült ebben az évben is bőségesen: „megáldja a te földednek gyümölcsét” (5Móz 7,13).

Igen, itt vannak a hálaadónapok gyülekezeteinkben, amikor a jelképes oltárok roskadásig megakadtak földünk terméseiből és ott van középen a nyitott Biblia! Amint Káin és Ábel úgy érezték, hogy a javakért hálaáldozattal tartoznak Istennek, egy kicsit mi is így emlékezünk és emlékeztetjük testvéreinket a sokféle jóra, amit kaptunk Istentől. A panaszok helyett most inkább a hálaadás ideje jött el, „az ő nevéről vallást tévő ajkak gyümölcse” (Zsid 13,15). Igen, a szánkat elhagyó szavak is gyümölcsök, melyek a szívünk állapotát fejezik ki, és édes vagy keserű gyümölcsöt hordoznak. Nemde Isten minden lehetőséget megadott, hogy hívó népe – gyümölcsöskertje – jót teremjünk? A címben azért van a felkiáltójel, mert a fáink jó gyümölcsöket teremtek, nem okoztak csalódást, de a kérdőjel azt jelenti mögötte, hogy te és én az elvárható gyümölcsöket megtermettük-e? Nem okoztunk csaló-

(folytatás a harmadik oldalon)

Reformáció őszintén és valóságosan

Manapság igencsak gyanúsán tekintünk azokra, akik reformokat emlegetnek. Mindnyájan tudjuk, hogy ennek oka az aktuálpolitika képmutató és igaztalan magyarázkodásaiban rejlik. Hisz a sokat emlegetett megszorító intézkedéseket ma reformnak nevezik, és az átlagpolgár politikai és gazdasági járatlanságát kihasználva ezzel szépen csengő nevet kívánnak adni nem egy embertelen intézkedésüknek.

Mégis, mindezek ellenére valahol a tudatunk mélyén érezzük ennek a szónak az eredeti értelmét és jogosságát, főként ha őszintén belegondolunk mindennapi életünk számos hibás gyakorlatába. Mert az elkorcsosult gyakorlat mindig reformra szorul, de nem az ember ellenében, hanem az ember javára.

1517 októberében, amikor Luther Márton kiszögezte az egyház hibalistájának 95 pontját, akkor is csak a hamis és bűnös egyházi méltóságoknak volt bántó az igazság kimondása. A nép szomjasan itta az evangélium tiszta szavait, és mindazok, akik hittek a halált megvető bátorsággal fellépő reformátornak, örömet és boldogságot találtak. A láncaitól megszabadított Biblia nemzeti nyelven hangzó szavai sokakat az igazság útjára vezettek. Hitvalló hősképpé váltak számosan, mert a reformáció nem állt meg a Wittenbergben tartott teológiai vitáknál, hanem üldöztetések közepette továbbterjedt határokon túlra is. Kálvin János, Zwingli Ulrich és az anabaptisták hívei egyaránt hirdették, hogy az embernek meg kell változtatnia hibás életgyakorlatát, és vallották, hogy ehhez egyedüli út csakis a Szentírás megismerésén át vezet. Hirdették a megtérés szükségességét, amely a reformáció egyik legfontosabb tanítása volt.

A 21. század emberének is aktuális programot kínál a reformáció, kinek-kinek a saját életére vonatkozóan. De nem hamisan, hanem őszintén és valóságosan.

M.N.L.

Kálvin János és a svájci reformáció

2009-ben Kálvin Jánosra emlékeznek a református világ az egyházalapító születésének 500. évfordulója alkalmából. Az ünneppsorozat egészen 2014-ig tart majd, amikor is a reformátor halálának évfordulójáról is megemlékeznek. A magyar reformátusok jubileumi kiállítással, emléklakett kiadásával, rajz- és novellapályázattal, és Kálvin életét, munkásságát és tanításait bemutató könyvek kiadásával emlékeznek a genfi reformátorra.

Kálvin János
1509–1564

A svájci reformáció elindítója és a mai református egyház megalapítója volt Kálvin János. Tanítása a legtöbb kérdésben megegyezett Luther nézeteivel. Ő is az ember radikális bűnösségéből indult ki, a fő hangsúlyt a Krisztus-központúságra, a kegyelem mindenható erejére, a hitből való megigazulás kizárólagosságára helyezte, és a Bibliát tekintette a hit egyedüli forrásának. Tanításában jelentős

helyet foglalt el a predestinációról, azaz eleve elrendeltségről szóló tan. Ennek lényege, hogy az Isten eleve eldönti, hogy némelyeket örök életre, másokat örök kárhozatra rendel. Az üdvösségre történő elrendelésről való megbizonyosodás alapja Kálvin szerint Jézus Krisztus. Aki elfogadja Krisztust, és közösségben van vele a hit és az úrvacsora által, az eredménykedhet az üdvösségben.

A reformáció többi nagy vezéréhez hasonlóan Kálvin is ragaszkodott a csecsemőkereszteshez, amely értelmezése szerint a körülmetéléshez hasonlóan az újszülöttnak a szövetséghez való tartozását jelenti. Kálvin azt vallotta, hogy a csecsemőkeresztes a korai keresztyén egyház fontos hagyománya, nem pedig – ahogy az anabaptisták tartották – középkori fejlemény.

Kálvin a hétköznapi élet minden tevékenységét belevonta az istentiszteletbe, s rendkívüli erkölcsi szigorral avatkozott be a polgárok magánéletébe is. Ideálja az olcsó, ésszerűen berendezett egyház, a tiszta erkölcs és a szorgos polgárság volt. Elsősorban a kálvini reformáció fordult szembe a szertartások és a templomok pompájával.

Kálvin tanai leginkább olyan területeken találtak híveket, ahol erős volt a polgárság, vagy erősek voltak a központi hatalommal szemben a rendi képviselők. A kálvinizmus teret hódított a lutheránus Németországban és Franciaországban, valamint megjelent Magyarországon is. Különösen jelentősek voltak Hollandiában elért eredményei, így a 17. században Hollandia vette át Genftől a kálvinizmus központjának szerepét.

Rencsényi Áron

Az ősz árulkodó jelei

Tavasszal a szellő szerelmes szavakat suttogva bújt be a nyitott ablakokon, s csiklandozta az ébredező szíveket. Most ott vonyít az ajtó résein, könyörög bebocsátásért, menekül...

Éjjel egy borókabokor alatt szunyókált, mikor meghallotta a kehes köhintést s a csoszogó lépteket a bokor mellett. Reggel pillangók tánca ébresztette, s a porban nem voltak lábnyomok. Ő mégis tudta, hogy elérkezett az idő. Itt járt a csalfa, a mások baján nevető.

Elhiteti, hogy sose jön el, csak ragyog a nap és örök a nyár. De egy este megborzong a tücsökzene, s elmaradnak a cirpelő éjszakák.

Elhiteti, hogy szerelem van mindenütt, és minden madár az örömről énekel. De egy napon megbicsaklik a trilla, s a kismadarak tollruhája alatt megszületik az éhség.

Elhiteti, hogy mindig lesz virág, illatuk édesíti az életet. De egy reggel nem ébrednek többé éji álmukból a szíromcsodák, mert fagyos lábnyomokat hagyott rajtuk a dér.

Elhiteti, hogy mindig kék az ég, s rajta a habfelhők hófehérek és tornyosak. De bepiszkolja az eget, és szétmaszatolja koszos kezével a fehér fodrokat.

Elhiteti, hogy az égből csak szivárványos, lágy esők hullhatnak. De tenyerében ott lapul az ostor nyele, amivel égi nyájának hátát szaggatja.

A szellő kileste őt. Egy reggel utánaeredt. Csak messziről követte.

Látta, amint megáll egy kis szömörécénél, s kipróbálja rajta palettája meleg színeit. A szömörce cseppet sem bánta ezt.

Látta, ahogy lehajol egy fa tövénél, és az avarban kis vackot készít egy aprócska sünnnek télire.

Látta, hogy puha kezébe veszi a piros almákat a fákról, s a fák hálásan köszönik, hogy könnyít édes terhükön.

Nagy karimájú szürke kalapja alól épphogy kilátszott pőfékelő meggyfa pipája, abból eregette a bodor ködgomolyokat az erdők lábához, hogy készüljenek a nagy pihenésre, a színes téli álmokra, melyek alatt megszületik bennük a rügyekbe rejtett remény.

A kis szellő észre sem vette, hogy egyre közelebb merészkedik az öreghez. Majdnem beértek már a faluba. Látta barázdás arcát. Az előbb még játszott rajta valami bágyadt napfény, most komor volt. A temető mellett állt. Szürke szemét sokat sejtetően pihentette a halmokon. Sok halált látott ő már. Aztán továbbalagott. Benyitott az udvarokba, kosarakba tette zsebeiből a fényes almákat. Hadd örüljenek az emberek!

A szellő gondolkodóba esett. Mégis szeretnie kellene ezt az öregget? Azóta a választ keresi ilyentájt minden évben, meg a jeleket.

Szommer Hajnalka

Hagyomány

Követendő vagy elvetendő?

Manapság egyre több olyan írást olvashatunk – akár a *Békehírnökben* is –, amelyek a „hagyományt” mint fogalmat negatívumként tüntetik fel. Ezek az írások enyhén szólva félrevezetőek, és azt sugallják, hogy a hagyományok károsak, az evangélium és a korszerű keresztyén élet kerékkötői.

Amikor olvasom ezeket a minden bizonnyal jó szándékkal, lelkesedésből megírt, de nem igazán átgondolt érveléseket, az jut eszembe, hogy az egész emberi társadalmunk a hagyományokra épül. Mi magunk is azzal, hogy a Bibliát tartjuk életünk legfőbb vezérfonalának, egy olyan könyv tanításait követjük, amely azért íródott meg, hogy ránk hagyományozza az erkölcsi tanításokat (tízparancsolat, hegyi beszéd), hogy bemutassa azt a példát, amely Jézus Krisztus életén és az apostolok tanításán keresztül teremt hagyományt. Maga a Krisztus-követés is egy hagyománykövetés, amelyről úgy vélekedünk mindannyian, hogy ez az egyedüli biztos út az üdvösségre.

De a gyermekeink nevelése is arra irányul, hogy megismertessük velük a társadalmi és erkölcsös élet jól bevált, közösségbe illeszkedő formáit, hagyományát. Sőt a fejlődő tudomány sem nélkülözi a régi korok felfedezéseit, és arra építkezik, azt fejleszteti tovább.

Milyen kár, hogy a hitélet területén sokan sutba dobják a hagyományokat (esetünkben a baptista hagyományokat). Egyre kevesebben mondanak egy rövid imát, amikor belépnek az Isten házába, viszont a kezdés előtti zshivaj egyre elfogadottabbá vált. Egyre ritkábban hallunk családi áhítatokról, egyre kevesebbet éneklünk Istent dicsérő énekeket otthonainkban, amelyek által a szöveget szívből átélhetjük. Eleink mindennapi éneklési szokásait átvette lakásainkban, autóinkban is a gépzene. A régebbi korokban természetes tekintélytiszteltet is kiveszett köreinkből, vagyis annak mellőzése beszűrődött a világból a gyülekezetbe. Egyik tagfelvétel alkalmával a jelölt úgy ment be az előljárósági meghallgatásra, hogy „Sziaztok!”. Talán nem is az új hívők hibája ez, hanem a miénk, hogy nem beszélünk arról, hogy meg kellene adni a tiszteletet Isten szolgáinak, a lelkipásztornak, a gyülekezet presbitereinek. A testvér megszólítás köreinkben immár majdhogyanem ismeretlen.

Az „igaz” istentiszteletet sokan másutt keresik, (Hit Gyülekezete, Golgota Gyülekezet), pedig nem igazán találhatunk baptista őseink élő hiténél jobb gyakorlatot, akik őszinte Krisztus-követésükkel, becsületes munkájukkal, odaszánt életükkel, az ige tanításának példás megélésével máig követhető, biblikus, hívő életmódot hagyományoztak ránk.

Értem én, hogy a divat nagy úr. Meg az amerikai hatás is! De például mi baj van az évszázados baptista köszönésünkkel, hogy „Az Úr áldja

meg!”? Miért értékesebb az „Isten áldja!”? Vagy miért jobb a lelkipásztor helyett a pásztor megnevezés? (Nemrég Hortobágyon tartottak pásztornapokat. Vajon hány lelkipásztorunk ment el az egyébként hangulatos összejövetelre?) Vagy miért jobb a dicsőítés az éneklésnél? Én tudom, hogy prózában is lehet dicsőíteni az Urat, és énekben is csak ritmikusan dalolni. Hogy mi a dicsőítés, azt a lelkiség dönti el, nem pedig a szóhasználat!

Persze vannak rossz hagyományok is, mint ahogy az azokat felváltó újítások sem válnak be mindig. Valószínűleg erre gondolnak a szerzők, olyan rossz hagyományokra, amelyek már a maga idejükben sem feleltek meg igazán rendeltetésüknek, de ezért nem kellene egy kalap alá venni őket a jó hagyományokkal, és akaratlanul is negatív zöngét adni az alapján pozitív jelentésű „hagyomány” szónak.

Marosi Nagy Lajos

(folytatás a címdalról)

dást gondoskodó Gazdánknak vagy környezetünkben azoknak, akik tőlünk azt várják, hogy „gazdagon teremjétek az igazság gyümölcseit Jézus Krisztus által Isten dicsőségére” (Fil 1,11).

Vannak tehát testi gyümölcsök, és vannak szellemi gyümölcsök, „ajkaink gyümölcse”, amit mondunk, és igazság gyümölcse, amit cselekszünk! Nagyon szépen fejezi ki ezeket az igazságokat a Galatákhöz írt levél ötödik rész 16. versétől Isten ígéje, amikor felsorolja a test cselekedeteit, majd a lélek gyümölcseről szól: szeretettel kezdődik, mint a fa törzse, vagy a szőlő szára, és azután a felsorolás (a régi fordítás szavával) mértékletességgel fejeződik be. És mennyi szellemi-lelki gyümölcs, áldás a lelki ember életének produktuma! No, ezt várja a mi Urunk tőled is, testvérem, mióta beültetett az ő gyümölcsösébe, a gyülekezetbe, hogy lelki gyümölcsstermesed legyen évről évre és napról napra.

„Ha a Lélek által élünk, akkor éljünk is a Lélek szerint!” (Gal 5,25)

Lovas András

De az ember sorsa

*Hosszútűrő bár, de nem végtelen
Az isteni mértékű kegyelem.
Irgalomfüggő a kimért út,
Búvópatakként szelíden fut...
Pokolból útjára hívogat
S lekiül szolgáló angyalokat
De az ember sorsa a kezében van:
Isten hegyére, vagy halálba rohan.*

Venyercsán László

Pannonhalmi Béla emlékünnepe Vámospércsen

Pannonhalmi Béla testvérnek, gyülekezetünk egykori lelkipásztorának, aki 1945 óta a vámospércsi régi temetőben nyugodott, a város önkormányzata új díszsírhelyet, valamint posztumusz díszpolgári címet adományozott. A szeptember 12-én megtartott ünnepségsorozaton gyülekezetünket *Marosi Nagy Lajos* presbiter testvér képviselte. A vámospércsi imaházban tartott emlék-istentiszteleten az alábbi beszédet mondta:

„Testvéri szeretettel köszöntöm a jelen levő gyülekezetet, és benne a Pannonhalmi család minden tagját, az Újpesti Baptista Gyülekezet nevében, amelynek Pannonhalmi Béla testvér 17 éven át volt a lelkipásztora. Ezúton adom át gyülekezetünk szeretetteljes köszöntését. Rövid visszaemlékezésemet a Jeremiás próféta könyve 3. részének 15–16. versével kezdeném. *„Adok majd nektek szívem szerint való pásztorkat, akik hozzáértéssel és okosan legeltetnek benneteket. És majd megsokasodtok és elszaporodtok az országban. Abban az időben – így szól az Úr.”*

Dr. Nagy József testvér visszaemlékezéseiből ismeretes, hogy 1922-ben, amikor a gyülekezet prédikátora, *Gerwich György* testvér már nemcsak az újpestieket pásztorkolta, hanem a budapesti gyülekezetben is rendszeresen szolgált, abban az időben volt egy evangélizációs sorozat az újpesti Lux moziban, amelyet a baptista gyülekezet szervezett. Meghívták erre szónoknak *Pizsmann Bélát* is, aki akkor *lángszavú evangélista hírében állt*. Néhány befolyásos fiatalember is ült a sorok közt, akik hallgatva a szárnyaló beszédet így szóltak egymáshoz: *„Ő a mi emberünk!”* Az egyik fiatalember *Révész Zsigmond* testvér volt.

Így került Újpestre *Pizsmann Béla* lelkipásztornak, és valósult meg a jeremiási ige, így került az Isten szíve szerinti és a gyülekezet szíve szerinti *Pizsmann testvér* az akkor mindössze fél évszázados település, Újpest baptista gyülekezetébe. A lángszavú prédikátor munkássága nyomán „hatalatlan prosperitás” indult el a gyülekezet életében. Lendületes, élettel teli időszak volt ez, és a jeremiási prófécia, a „megsokasodtok és elszaporodtok” jövendölés is igazzá vált, mert eleven, evangélizáló munkája során mintegy 378 lelket merített be, és amikor 1939-ben átadta a szolgálatot, mintegy 100 fővel többen tartoztak a gyülekezethez, mint szolgálata kezdetén. A gyülekezet-építés nemcsak a bemelegítésekkel volt mérhető, hanem a lelkes ifjúsági munka elindulásával is. Mindenkit beállított ebbe a folyamatba, főként a fiatalok aktivitása érhető tetten ebben az idő-

szakban, és folytatta ezt annak ellenére, hogy az idősek soraiból nem mindenki nézte jó szemmel ezt a vezetést. Pannonhalmi testvér azonban tudta, hogy a gyülekezet jövője az ifjúság, és ezt később az élet igazolta is. Nagy József testvér írta visszaemlékezésében, jellemezve Pannonhalmi Béla lelkipásztorságának idejét: *„A gyülekezet megpróbálta mindazokat a lehetőségeket, amelyeket abban az időben az Isten kínált neki.”* Ennek nyomán alakultak és virultak az egyletek, és bennük dobogott a gyülekezet szíve. Pannonhalmi Béla mindezek mögött ott állt sokszínű talentumaival, pásztori tekintélyével. 1936-ban a fiatalok lapot indítottak *Lant* néven. Lelkesen ajánlotta választékos irodalmi nyelvezettel a gyülekezet más korosztályainak is a fiatlaok kezdeményezését: *„Fogadd szeretettel a bemutatkozó kis lapot, a Lantot! Nyújtsd ki felé baráti jobbod ... s meglásd, milyen szépen lantol majd húrjain át lelked számára kedves mennyei dallamot.”* Pannonhalmi Béla ötleteinek se szeri, se száma abban az időben. Versek, csoportjelenetek írása egészíti ki lelkes, nagyívű ige-hirdetéseit, amelyek a lelkekhez szóltak. Délelőtt inkább hitmélyítő jellegű beszédeket mondott, délután lelkesen evangélizált. Az imaház padsorai zsúfoltak voltak, és sokan találtak haza Jézus Krisztus kegyelme által. Hadd idézzek egy részletet *Gerzsenyi Sándor* egyik írásából, amely a korabeli újpesti gyülekezet istentiszteleteinek hangulatát idézi egy betévedő idegen szemével:

„Dobogó szívvel nyitottam meg az ajtót. Az istentisztelet már elkezdődött. A középső padsor szélére ültem le. Nagyon izgatott voltam. Eltelt néhány perc, mire körül mertem nézni. Nagyon furcsa volt, hogy minden olyan egyszerű. Fehér falak, világos ablakok, amiken besüt a fény. Az emelvényen egy szakállas, csodálatos kék szemű pap beszél. Nincs rajta papi ruha, csak egyszerű öltöny, fehér ing, fekete nyakkendő. Meleg, zengő hangon magyarul beszél.

A hang még nem jut el az értelmemig. Nagyon dobog a szívem. A fülem zúg. – 'Idegen templomba menni bűn. Vétkezem. Istenem, bocsáss meg!' – Ülök a helyemen mozdulatlanul. Lassan lecsitul bennem az izgalom. Már értem is a szavakat. 'Jézus... szeretet... testvéreim...' – Szép szavak. Jó itt ülni. Az arcomra süt a napfény.

Most valami halk neszezést hallok. A bal oldalamon egy fiatal nő ül, ölében egy pólyás baba. Azt csitítja. A nő sír. Hangtalanul és szünet nélkül folynak a könnyei. Néha törli csak le. Miért sír? A baba elaludt. Megint a papot figyelem. Mosolyog. Beszél. És a nő csak egyre sír.”

Sokan jutottak őszinte bűnbánatra Pannonhalmi Béla ige-hirdetéseinek nyomán. Ennek a korszaknak még ma is nyomom követhetjük a hatásait Újpesten, hisz amikor egy újabb szolgálati hely hívta, gyermekei Újpesten maradtak.

Pannonhalmi Dorottya feledhetetlen versmondásai, és a női munkában való példás helytállása

továbbra is sokaknak közvetítette Pannonhalmi Béla lelkeségét. *Pannonhalmi Tibor* testvér munkája nyomát viseli az újjáépített imaház. A másik család egyik leányában, *Pannonhalmi Zsuzsában* él egykori lelkipásztorunk képzőművész hajlama, amelyet az újpesti imaház szószéke, bemerítőmedencéje és a jubileumi emlékkő őriz. Irodalmi talentumaira emlékeztetnek unokájának, *Pannonhalmi Évának* művészi versmondásai, és dédunokájának, *Meláth Andreának* művészi éneklése. Leányának, *Pannonhalmi Kamillának* lelki munkája, amit lelkipásztor-feleségként gyakorolt, emlékezetes az ország több gyülekezetében is. És akkor nem beszéltem unokájáról, *Győri Kornél* lelkipásztorról és teológiai tanárról, valamint dédunokáiról, *Meláth Attiláról* és *Győri Mátéről*, akik szintén a lelkipásztori hivatást választották.

Amikor ezen az ünnepi alkalmon az újpesti baptista gyülekezet nevében egykori fiatal lelkipásztorunk munkásságára emlékezek, hadd idézzem Pál korinthusbeliekhez írt igéit Pannonhalmi Béla testvérré alkalmazva:

„Mert az ő szolgálatának ellátása nemcsak a szentek szükségleteit elégítette ki, hanem sokakat hálaadásra is indított az Isten iránt. Mert e szolgálat eredményességéért dicsőítjük az Istent, azért az engedelmességért, amellyel Krisztus evangéliumáról vallást tett, és azért a jószívűségért, amely irántunk és mindenki iránt megnyilvánult. Hála legyen az Istennek az ő kimondhatatlan ajándékáért!”

Lantpengetés

A teremtő Isten az egyetlen abszolútum, örök igéje pedig a fényforrás.

Élő hitet csak a hirdetett élő ige ébreszt.

A Biblia speciális könyv, Isten szívének írásos tükörképe. Nincs alternatívája.

Az isteni hármasság három személyt jelent, egy elválaszthatatlan tökéletes egységben.

Az isteni titkok határt szabnak az ismeretben való növekedésnek.

A félúton való megtorpanás olyan törésvonal, amely könnyen végzetes katasztrófába sodorhat.

A szellemvilág két pólusa között létezzünk: az egyik Isten királysága, a másik a sátán uralma. A semlegesség nem létezik.

Venyercsán László gondolatai

Az élet második fele

Kezembe került egy könyv, amit el is olvastam, az a címe: *Az élet második fele*. A könyv majdnem párhuzamosan vizsgálja az élet első és második felét. Azt írja, hogy az élet első felét társadalmi orientáció uralja, amit ez a kérdés ír le legjobban: „Hogyan tudok belépni a világba, leválni a szüleimről, kapcsolatokat kialakítani, karriert építeni, szociális identitásra szert tenni?” Másképpen mondva: „Mit kíván tőlem a világ, milyen erőforrásokat tudok mozgósítani, hogy megfeleljek a kívánalmainak?” Ám az élet második felében megfordulnak az irányok, a hangsúly ekkor a dolgok nagyobb rendjében megtapasztalt személyes élményeink átrendezésére tevődik át, ezért a kérdések is megváltoznak: „Mit kíván tőlem a lelkem?” „Mi értelme van annak, hogy itt vagyok?” „Ki vagyok én, ha leszámítom szerepeimet és az élettörténetemet?”

Az élet első felének lélektanát a szerzés fantáziája irányítja: énerőre kell szert tennünk, hogy le tudjunk válni szüleinkről, le tudjunk mondani szüleink nyílt uralmáról, megvessük lábunkat a világban, akár birtoklás, kapcsolatok vagy társadalmi funkciók révén.

Ám az élet második fele azt kívánja tőlünk, sőt végül követeli is, hogy mondjunk le a dolgokról – ne azonosítsuk magunkat az anyagi javainkkal, szerepeinkkel, a státusunkkal, az ideiglenes identitásainkkal – és más, belülről megerősített értékeket kezdjünk el vallani.

Ezt egy film alapján mutatja be a könyv szerzője. A *Jack Nickolson* főszereplésével játszott Schmidt története című film az úgynevezett átlagember helyzetét mutatja be, aki falba ütközik, amikor elveszti az összes olyan szerepet és embert, amelyektől és akiktől önmagának érezte magát. A vállalat nyugdíjba kényszeríti; a felesége meghal; a lánya elköltözik, férjhez megy és saját lábára áll; Schmidt pedig teljesen kisémmizettnek érzi magát. Csak bolyong, mint egy élő halott.

A film végére fölismeri, hogy csak egyetlen hajszálvékony szellemi vagy kapcsolati szál van az életében: az az afrikai árva, akit támogat. Nagyon törekeny ez a kapcsolat, de azt jelenti, hogy meg kell találni, hogyan tud lelke új módon kifejeződni, különben lehúzza a depresszió, és idő előtt meg fog halni.

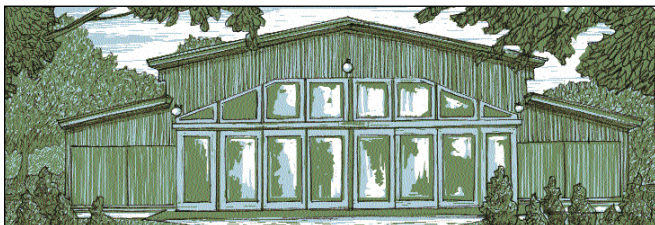
Testvérem, aki az élet első felén túl vagy, hogyan éled az életed második felét? Amikor már úgy érzed, hogy elveszíted mindenedet, mert olyan válságba került az életed, van-e ilyen „afrikai árvád”, szolgálatod a világban, a gyülekezetben? Meglátod-e, hogy tőled sokkal rosszabbul is élnek emberek? Vajon felismerjük-e az „árva gyermekben” Jézus Krisztust? Mert mi, mint hívó emberek, amit teszünk ebben az életben Jézus Krisztusra nézve, vele cselekedjük azt.

Gyökössy bácsi azt mondta, hogy az élet első felében kell már készülni az élet második felére, hogy ne érjen váratlanul az öregség.

Papp Ferenc

Együtt ünnepeltünk!

Augusztus 23-án, vasárnap délután Tahiban ünnepi istentiszteleten vettünk részt. A 400 éves baptista misszióra emlékezünk ez évben több alkalommal is, Tahiban jubileumi konferencia keretében. A délutáni istentiszteleten *dr. Mészáros Kálmán* elnök testvér egy kis történelmi bevezetővel kezdte beszédét. Megemlékezett többek között István királyról, államalapító királyunk szolgálatáról. Majd a soknemzetiségű Kárpát-medence helyzetéről, ahol egymás mellett élnek szlovákok, románok, ukránok, szerbek, horvátok, magyarok – a szomszéd országok területén is, hazánk területén is. A szomszédok mindig egymásra vannak utalva, ma is így van ez, ezért jó békességben, egyetértésben élni, szeretni és segíteni egymást minden körülmények között.

Tahibábi tábor – Jeruzsálem

Erre az alkalomra meghívta *Tomas Kriska* testvért, a Szlovákiai Baptista Szövetség elnökét. Amikor meghívtuk, nem gondoltuk, hogy ennyire aktuális lesz, hogy Isten népe szeretetben együtt ünnepeljen. (Az előző napokban utasították ki Szlovákiából a Magyar Köztársaság elnökét, *Sólyom Lászlót*. A szerk.) Ünneplésünkkel bizonyítani akarjuk, hogy mi szeretjük egymást – mondta Mészáros testvér.

Mert én szeretem a szlovákokat! – kiáltotta, és felemelte a kezét. Azt mondta, hogy „aki velem együtt el tudja mondani ugyanezt, emelje fel a kezét!” Kezek erdeje emelkedett magasba! A jelen lévő szlovákiai pengetőszeneke tagjait és kísérőit is megkérte: akik el tudják mondani, hogy szeretik a magyarokat, emeljék fel a kezüket! Ők is bizonyosat tettek erről felemelt kézzel! Megható pillanat volt, mert az erdő közepén jó volt látni egy még előbb erdőt, mert itt nemcsak kezek erdeje emelkedett magasba, hanem a szeretetet – amely a legnagyobb – magasba emelve mutattuk be. (Ilyen békességes gesztussal, együtt imádkozó szeretettel tiltakoztak a magyar baptisták a szlovákiai nyelvtörvény ellen. A szerk.)

Júniusban a kassai új imaházban istentisztelet keretében mutatták be *Somogyi János* Az élet koronája című könyvét, részleteket olvastak fel belőle magyar nyelven, és szlovák nyelven kivetítve olvashatták szlovák testvéreink *Fischer András* hűséges szolgálatát bemutató történetét. *Kriska* testvér fontosnak tartja, hogy nemcsak azok, akik jelen voltak, hanem a baptisták mind megismerhessék, milyen áldozatos úton jutott el hozzánk az élő Ige.

Tomas Kriska testvér igehirdetés előtt ismét elmondta azt a jelentős mondatot, amelyet *Kassán* a *Fischer András* anabaptista mártír testvérről emlékező ünnepélyen mondott, ahol szlovák és magyar baptisták együtt emlékeztünk a 480 évvel ezelőtti közös anabaptista múltunkra. Szívből jött *Kriska* testvér szava: „Mert Krisztusban nincs sem görög, sem zsidó, sem szlovák, sem magyar, hanem Krisztusban egyek vagyunk mindnyájan.” Igehirdetésének alapigéjét a *Dániel* könyvből olvasta (*Dán 3,13–18*), amely leírja a három zsidó ifjú történetét, akik nem hajoltak meg az aranyszobor előtt. Elmondta, milyen nagy jelentőségű számunkra ez a mondat: Van nekünk Istenünk, akit mi tisztelünk: ő ki tud szabadítani a tüzes kemencéből, és a te kezedből is, ó, király! De ha nem tenné is... – A rabságban élő három ifjú élete akkor is maradandó példa számunkra, ha csak a történetüket ismernék. Tudjuk, hogy ők visszatartották a királyi asztal edelét, mert otthon a zsidó családban megtanulták, elfogadták a törvényeket, amelyekhez ragaszkodtak a távolban is... Naponta háromszor imádkoztak, vállalva ennek következményeit, hiszen otthon is ezt tették, a pogány környezetben még nagyobb szükségük volt erre az erőforrásra. A mindennapi apró döntésekből jutottak el addig, hogy ezt a nagy döntést meg tudják hozni. Amikor a királyi étektől való megtartóztatás mellett döntöttek, akkor még ettől nem függött az életük, mégis jól döntöttek. Ezért tudtak akkor is jól dönteni, amikor életük függött attól.

Dániel 3,18. versében olvassuk: de ha nem tenné is... Ez a mai világ nem szívesen hallja ezt, toleranciáról szeret hallani, szereti

összevonni a bibliai igazságokat a saját érdekeivel. De Isten üzenete: Szeresd az Urat teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes elmédből ... a mi Urunk az út, az igazság és az élet.

Nemrégén volt egy szép ünnepélyünk magyar testvéreinkkel *Kassán*, másnap *Krasznahorkán*.

A *Fischer András* anabaptista mártírtestvérünk életéről megjelent könyvből, amely remélem, nem sokára megjelenhet szlovákul is, nagyon sokat tanultam. Aki azt elolvassa, nem hagyja érintetlenül a szívét. – Hasonlítsd össze az ő életét mai helyzetünkkel! – Ő hűséges maradt mindhalálig.

Az Úr Jézus a *Getsemáné* kertben véghezvitte, amit vállalt, mert egész életében jól döntött. Kicsiny dolgokban is hűséges volt, és hűséges maradt abban is, amit vállalt az *Atyától*. Élete árán véghezvitte megváltásunkat.

Azt üzeni nekünk: Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.

Gulyás Ernőné

HÁZIASSZONYOK ROVATA

Szívesen szolgál az Úrnak

Az újpesti nőikör egyik meghatározó személyisége *Simon Ernőné Lidia* testvérünk. Úgy gondolom, nem sokan lehetnek gyülekeztünkben azok, akik nem ismerik őt személyesen. Ennek az ismertségnek az oka Lidia kedves, szolgáló élete,

és nem utolsósorban az a tíz év, amelyet gyülekeztünk gondnokaiként itt töltöttek az Úr házában férjével, *Ernő* bácsival. Ő még ma is sokunk szeme előtt úgy jelenik meg, mint aki fegyelmezetten sétál óriási kulcsosomójával a kezében. Fiuk, *Norbert* itt nőtt fel az Úr házában, és Lidia nem felejt el hangsúlyozni, hogy ezek meghatározó évek voltak egyetlen gyermekük lelki és zenei fejlődésében. Lidia a Tolna megyei Madocsáról származik, itt merítkezett be 1960-ban *Mizerák Sándor* prédikátor által. Szerette azt a gyülekezetet is, akár az újpestit. Amikor Budapestre került, először a pesterzsébeti gyülekezet volt az otthona, majd 1975-től az újpesti gyülekezet tagja lett. Az immár 34 év alatt úgy összenőtt a testvériséggel, hogy úgy gondol ráink: mi vagyunk az ő nagy családja. A nőtestvérek közül kiemelkedett szervezőmunkájával, gyakorlatias gondolkodásával és hívő lelkületével. Ismert előttünk szép versmondása is. Nemcsak ő kap sok erőt a testvériség által – ahogy nyilatkozta –, hanem mi is, akik ismerjük békességre törekvő személyét. Meg is ajándékozta őt az Úr egy kedves mennyel és egy okos kis unokával, *Benivel*. „Szívesen sütök-főzök az ő meglepedésükre is” – mondta, és mint gyakorlott, rendszerető háziasszony, az alábbi finom sütemény receptjét ajánlja nőtestvéreinknek, amit mi férfiak is szívesen megkóstolnánk. A kézirat végén azt írta: „szeretettel”. Nem csak az újpesti asszonyoknak, hanem az *Új Lant* minden olvasójának. Köszönjük!

(A szerk.)

Dió-csokoládés szelet

Tészta:

30 dkg porcukrot 4 tojás sárgájával habosra keverünk. Hozzáadunk 5 evőkanál tejet és 5 evőkanál vizet, és ezzel tovább keverjük, majd hozzáadva 20 dkg lisztet, egy mokkáskanál sütőport, 5 dkg diót tovább keverjük. Végül pedig a 4 tojás ke-

mény habját adjuk hozzá. A tepsit zsírozzuk és lisztezzük. Ha kisült és kihült a tészta, az alábbi töltelékkel tesszük rá.

Krém:

1/4 liter tejjel felfőzünk 2 evőkanál lisztet és egy kis kávéskanál

vanília-pudingport. Ha kihült, akkor hozzáadjuk az előzőleg kikevert 15 dkg vaját, 20 dkg porcukrot és 1 csomag vaníliás cukrot. A két mennyiséget összekeverjük, és hozzáadunk még 10 dkg darált diót. A krémet a tésztára kenjük.

Csokimáz:

10 dkg „Katica” csokit felmelegítünk, hozzáadunk 0,5 dkg teavaját, pár csepp olajat, majd a krém tetejére kenjük.

Jézus

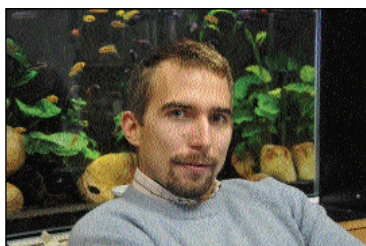
Isten Egyszülöttje,
szelíd örömkönnye,
trónja éke-gyöngye.
Szó ki nem fejezhet,
kéz köbe nem véshet,
Rólad valós képet
a toll sem írhat,
s az ecset sem festhet;
csillag-hasonmást
csak a hit teremthet.
Vagy maga a tökély,
Isten ikonja,
pecsétgyűrűje,
arcának fénye,
dicsőségének
sugárzón vissza-
tükröződése,
szívének tetsző
gyönyörűsége,
s magja hűségének.
Még a ködön át is
csak ámul a lélek...
Hitnek híján Ki vagy:
Út, Igazság, Élet.

Venyercsán László

Teológiai hallgatónk

Szólláth Imre Rudolf

1983. augusztus 6-án született a szatmár-beregi kisvárosban, Fehérgyarmaton. Hálas hívő szüleinek, akik gyermekkorától fogva fontosnak tartották, hogy megismerje a teremtő Istent. 16 évesen jutott arra a döntésre, hogy követni fogja Jézus Krisztust, amit hitvalló bemelegítéssel erősített meg a Mátészalkai Baptista Gyülekezetben. Érettségi után a Debreceni Egyetem Mezőgazdaságtudományi Karán kezdte meg tanulmányait azzal, hogy a diploma megszerzése után a természetvédelem vagy a magyar mezőgazdaság területén kamatoztatja tudását. Egyetemi éveit aktív tagja volt Debrecenben a MEKDSZ-nek. Miután mezőgazdasági mérnökként dolgozni kezdett, eközben növényvédelmi szakmérnöki tanulmányokat is folytatott. Ebben az állapotban érte Isten elhívása a lelkipásztori szolgálatra. Úgy nyilatkozott, hogy nem tudta elhinni, hogy Isten ilyet kíván tőle. Szólláth Imre testvér hűségesen szolgált a helyi gyülekezetben, szándékosan nem keresett munkát Budapest környékén. Minden tiltakozása ellenére az Úr megértette vele, hogy az lesz a legjobb, ha engedelmessé válik neki. 2008. szeptemberétől a Baptista Teológiai Akadémia hallgatója. Elsőévesként a József utcai gyülekezetet látogatta.

Hírhozó-hírvivő

♦ **Lelkipásztor-találkozó Félix-fürdőn.** Közel száz magyar baptista lelkipásztor házaspár találkozott október 19–21. között a Nagyvárad melletti Félix-fürdőn. A világ minden tájáról érkezett résztvevők fontos témákat beszéltek meg, mivel az utóbbi időben a sátán különösképpen támadja a lelkészházasságokat.

♦ **Ifjúsági evangélizáció Újpesten.** Ifjúsági evangélizációt tartottak fiataljaink október 16-án. Sok nem hívő fiatal jött el a koncerttel egybekötött evngélizációs alkalomra, ahol az újpesti Opengrave látta vendégül a Nap utcai gyülekezet ifjúsági zenkarát. Igei buzdítással *Merényi Zoltán* békési lelkipásztor szolgált. A felnőttek közül többen arról számoltak be, hogy imádságukkal kísérték a fiatalok kiemelkedő alkalmát. Jó hír, hogy a felnőttek (azaz más generációbeliek) között egyre többen vannak, akik szeretettel és értő módon veszik körül a fiataljaink dolgait.

♦ **Új lelkipásztor Gödöllőn.** *Kapitány Zsolt* végzett teológiai hallgató személyében új lelkipásztort avatott október 17-én a gödöllői baptista gyülekezet. Az avatásra elkészült a nagyterem, és egyre közeledik az új imaházkomplexum átadása is. A gyülekezet egyik presbitere köszönetét fejezte ki az újpestieknek azért, mert áthidaló kölcsönrel segítettek a kis gyülekezetet nagy vállalkozását, akik hajlékot építettek az Úrnak Gödöllőn.

♦ **A zene is lehet imádság! (Vatikán)** – A zene a népek és az emberek közötti megértés kiváló eszköze – mondta *XVI. Benedek pápa* egy a tiszteletére adott koncert után a Vatikánban. A hangversenyt az Imola Nemzetközi Zongora Akadémia növendékei adták műsort. Az este sztárja a kínai zongoraművész, *Jin Ju* volt, aki különböző korokból származó zongorákra adta elő a darabokat. A hangverseny után a pápa így fogalmazott: „A zene a lélek nyelve, és ezért egyetemes nyelv... Zene, fenséges zene, ami kitágítja a lelket, mély érzéseket hív elő, és arra indít, hogy lelkünkkel és szívünkkel – legyen bár helyzetünk szomorú vagy vidám –, Istenhez emelkedjünk. Ezért a zene is lehet imádság!” (*RV.de*)

♦ **Amerikai baptista bíráló érte a Nobel-békedíj Bizottságot (Dallas)** – Konzervatív amerikai baptista részről bíráló hangzott el a norvég Nobel-békedíj Bizottság döntése miatt, mondván: az *Obama* elnöknek ítelt díjjal a bizottság politikai döntést hozott. *Richard Land* (Washington), a 16 milliós Déli Baptista Szövetség Etika és Vallásszabadság Testületének elnöke szerint ezzel a díjazással Obamát még inkább baloldali politikai irányba akarják elmozdítani. (*idea.de*)

♦ **Franklin Graham Észak-Koreában (Phenjan)** – Október 13-án érkezett a kommunista Korea fővárosába *Billy Graham* fia, *Franklin Graham*. A kormány magas rangú tagjaival is találkozott. „Úgy gondolom, fontos dolog akkor látogatást tenni ebben az országban, amikor segíteni lehet a kapcsolatok javításán a szétszakított ország északi és déli része között. Jézus Krisztus minisztereként, szolgáljaként jöttem ide, a béke üzenetével, és Isten szeretetével, aki mindnyájunkat szeret” – nyilatkozta megérkezése után Franklin Graham. A samaritánus mozgalom képviselője 1997-től dolgozik az országban, és hatalmas mennyiségű orvosi és humanitárius segílyt juttatnak el Észak-Koreába. (*assistnews.usa*)

Új Lant

Az Újpesti Baptisták
Lapja ♦ Alapítási év:
1936

Felelős szerkesztő és kiadó:
Marosi Nagy Lajos
Tördelte: Papp Szabolcs
Készült az O-Pont Nyomdában
Felelős vezető: Győri Énók
ISSN 1217-4378